

LA ESQUELLA

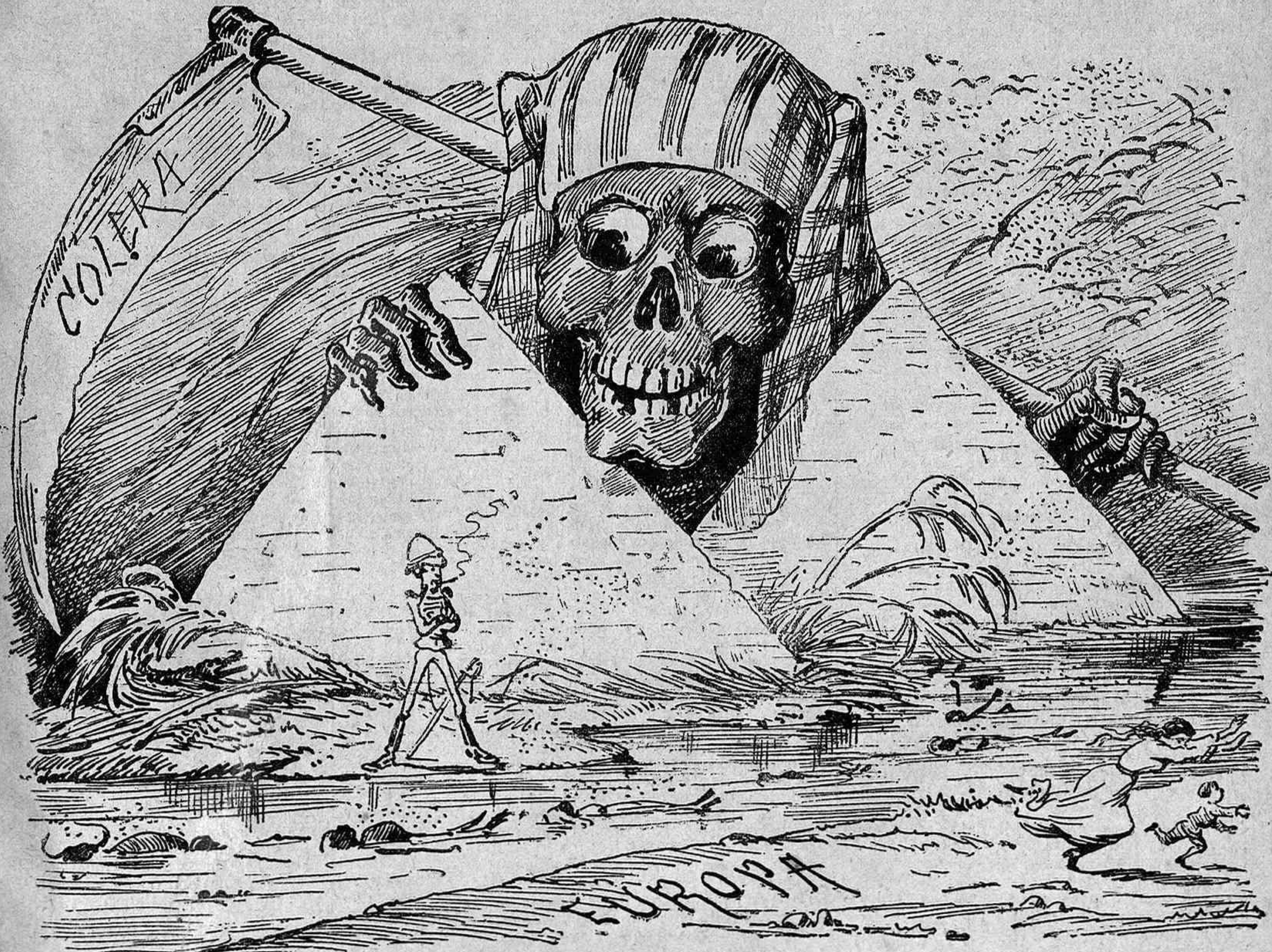
DE LA TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA
y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

<p>ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20 BARCELONA.</p>	<p>PREU DE SUSCRIPCIÓ Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals. Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18</p>
---	--

DEDICADA À LA JUNTA DE SANITAT.

Molt ojo, Senyora Junta, que aquest mestre ja treu lo cap, y voldria venir á donar feyna als capellans.

D' AQUÍ D' ALLA.

L' edat de vint anys... ¡quina edat més hermosa! Veritat es que s' entra a la quinta; pero 'ls guetos regularment s' encarregan d' estolviarnos las molestias del quartel, pagantnos la redenció.

Jo llavors feya versos ¿qui no 'n fa a l' edat de vint anys? Feya versos... y 'm semblava que ni Petrarca, ni 'l mateix Balaguer podian passarme la mà per la cara.

Fer versos castellans es fácil, hi ha tal abundancia de rimas que lo difícil es escriure en prosa. *Victoria y gloria, madre y taladre, concilia y familia* son consonants que venen per si sols a la punta de la ploma, quan un hóm' té vint anys y 's posa en situació d' escriure ratllas curtas.

Però encare es més fácil escriure en catalá. Sense gramatica, ni diccionari, hi ha una verdadera anarquia. Aixís per exemple, escriuhen aquest vers:

«L' àliga remonta l' altura».

Sobra una sílaba ¿veritat? Donchs no s' apurin per tant poca cosa. Escrigan:

«L' aygla remonta l' altura».

Y ningú 'ls dirá res.

Aygla y aguilá y hasta àliga; ayma y ànima, trob per trobo quan sobra una sílaba; jo ne tinch per jo 'n tinch quan ne falta una, sempre trobarán la mida justa ¡Aixís fós tant fácil de arreglar lo govern d' Espanya!

Donchs, tornant al assumpto, quan tenia vint anys, a més de fer versos y llegirlos ple d' entusiasme no sols entre 'ls companys, sinó també en las reunions y en las tertulias, me dedicava a buscar cors que comprenguessin lo meu, sers ideals que m' inspirassin, esperits que omplissen de creacions l' inmens espay de ma fantasia ardentia.

Lo primer que 'l poeta necessita es una musa. La poesia es l' amor y l' amor es la poesia. Aquest sentiment indefinible, estimulante, plé de emociones; l' esperança de ser correspost, la por de un desengany, la dítixa de una sonrisa; ilusions y zelos, enganys y beatituds.... ¿quin aliment trobareu més apropiat per l' ànima de un poeta de vint anys?

Bè es veritat que pel camí del amor vaig tenir la desgracia de recullir moltes carabassas, més carabassas que flors; pero no desmayava, ans bè de algunas decepcions encare 'n tenia alegria, al veure que donas hermosas y tentadoras, sota una capa de bellesa ideal taneavan sentiments vulgars y positius, que si haurian sigut bons per un industrial ó per un bolsista, pugnaban ab las ilusions de un verdader poeta.

Un dia vaig creure trobar lo que necessitava.

En la tertulia de la familia Durán, en la qual s' hi feya música y s' hi llegian versos, vaig coneixe una nit a una dona preciosa. Era esbelta, vestia ab elegancia y s' distingia principalment per sa hermosa cabellera rossa.

Vá sentirme llegir una poesia y vá felicitar-me.

Encare més: estenenme 'l vano en una forma que segons *el lenguaje del abanico*, volia dir *me interesa usted* vá dirme:

—¿Podré considerarme tant felis, que 's digni ilustrar aquest vano ab una de las sévas inspiracions?

—Senyoreta, vaig dirli jo ruborizantme: la felicitat serà per mi, si l' gro traduhir los sentiments que m' inspira l' obsequi que 'm dispensa.

—¿Pensa escriure una poesia *ad hoc*?

—Si vosté m' ho permet.

—De mil amores.

Havia trobat la musa.

Quan aquella nit vaig anarme'n a casa lo cap me bullia.

La inspiració anava prenent péu; surgian las rimas expontáneament com las flors en la primavera y s' entrellassavan ab las ideas, com l' eura s' entrellassa ab la soca dels arbres.

En tant bonas d' sposicions vaig escriure un sonet.

Y com que diuhen que l' ocasió ha de agafarse pels cabells, en aqueix sonet feya l' apologia de las ròssas. ¡Naturalment, la mestressa del vano ho era!

Las morenas eran detestables. Lo cabell negre era creació del esperit maligne. Las bruixas tenen lo cabell negre. Tot lo negre denota dol y tristesa.

Primer me torní cego, deya en un rapte de indignació,

«que estimar a una dona que no tinga rós lo cabell, com lo cabell dels àngels».

Y al final del sonet dirigintme a la mestressa del vano, exclamava:

«Pèl bon poeta que rendit vos glossa cor d' angel tindréu vos, puig que sou ròssa».

L' endemà vaig pèndrem la llibertat de presentarme a casa seva a restituhirli 'l vano, aprofitant l' offeriment que d' ella me havia fet.

¡Y quina planxa vaig fer!

La mestressa del vano a casa seva era morena: tenia un cabell més negre que las gitansas.

La nit avants se l' havia tenyit de rós, per assistir a la tertulia.

¡Misteris del tocador!

Y aquell sonet que havia de ser un elogi, resultava un insult.

Naturalment, la musa vá tractarme de impertinent despatxantme a caixas destempladas.

Ja que 'ls hi contat un epissodi de ma juventut poética, no será mal que acabi aquesta crónica, reproduhint una idea colossal, filla de l' imaginació de un amic meu que 'n sol tenir de bonas.

Se tracta de salvar a l' Europa llatina de un cataclisme que podria sobrevenirli a conseqüencia de la excessiva preponderancia de la rassa germánica.

Desde que Alemania ha vensut a Dinamarca, al Austria y als francesos, sembla que l' Europa siga poch per ella. Bismarck tracta de dividir a las nacions que haurian d' estar unidas; a cada punt aménassa als pobles de temperament més ó menos revolucionari; halaga a las monarquias y fá cara farrenya a las repúblicas.

Y ell se créu que pot ferho. ¿Perqué? Perque conta ab un exercit colossal, ben disciplinat y organiat com cap altre n' hi haja a Europa. Los alemanys son máquinas y Bismarck es lo maquinista. ¡Ay de la nació que piuli!

Donchs bè, sense emplear lo fusell de nou sistema inventat fá poch per un francès, que tira 22 tiros per minut, lo qual exigiria que cada soldat de infanteria anés ab un burro carregat de municions; casi sense derramar una gota de sanch, hi ha un medi práctic y segur per aplacar l' orgull dels alemanys.

¿Han observat que la majoria dels fills de aquell país son miopes, de tal manera que casi no 's véu un alemany que no duga ulleras ó lentes?

Creuhen alguns —y podria molt bèn ser— que aquesta *miopia* prové de la tipografia gòtica que allí s' emplea, plena de perfils y punxas, la més impropia per conservar la vista.

Donchs, partint de la base de que 'ls alemanys sense ulleras no hi veuhen, res més fácil que reduhirlos a l' impotencia.

Veus' aquí 'l plan:

Al invadir un país, es necessari rébreles ab amabilitat, no hostilitarlos, inspirarlos confiansa, donarlos menjá, beure y tabaco. Aixís no s' escamarán y s' allotjarán per las casas, com si fossen soldats amichs. Donchs bè, en un moment dat, tots los patrons y patronas, mentres los allotjats dormen, ván y 'ls trencan las ulleras.

Lo miracle está fet.

De bon demati homes, donas y criaturas, se 'ls treuhen del davant a garrotadas, la patria queda salvada, y 'ls invasors que no hi pagan lo pè, se 'n han de tornar a casa seva a las palpentas.

¿Veritat qu' es molt estrany que 'ls francesos sent de son natural tant enginyosos no vajan trobar un medi per l' istil per de-ferse dels prussians al any 70?

¡Ah! Si 'ls alemanys vinguessen a Espanya no se 'n tornaria un de sancer

Aquí som poch y mal avinguts.

Però tenim picardia per vendre y sobre tot no som gens curts de vista.

P. DEL O.

¡ERRANT...!

Estich sol: de vegadas, quan comenso a pensar ab las penas que hi passat en aquest mon, los cabells se me estarrufan, y sino que la debilitat no 'ls ho permet, se 'm posarian més tiessos que carmuixas; lo front se 'm mulla ab un suor fret; los ulls se miran l' un a l' altre dissimuladament perque jo no me 'n adoni, per veures quin es lo primer de riurers de que l' altre plori, y quan me 'n adono y vaig per renyarlos ja 'm trobo ab que las llágrimas me baixan cara avall y com si se 'n dessen vergonya apressuradas s' escorran per entre 'ls pèls de la crespada barba. En quan al nas ¡ay! qu' 'n fa de temps que aquella paraula de desnarit l' hi escau com si fos tallada expresa, ja que ab tot y regarlo ab llágrimas cada dia, 's vá aflaquint, aflaquint, de manera que jo crech que si aquell calificatiu de penca fos veritablement de cansalada, ab las perduas qu' ha tingut ab poch temps, si l' havia de vendre a la menuda, ja no me 'n quedaria ni per ferhi tornas. Aixó si, val a dirho, ell pot ser tot lo que vulguin, pero abriga molts bons sentiments; res ho demostra tant com al passar per davant d' una fonda de sisos. No ho fa may sense adonarsen.

Y de la barba ¿que 'n dirém? Si 'm ¡volen creure, res; perque si arriban a sapiguer que per lo seu mal genit ha renyit ab lo barber y que aquest, per no rebre—vull dir per no cobrar—se l' ha tret de casa a fástichs, capassos foran de pèndreho més a la valenta que no pas jo que soch lo verdader interessat.

Afegeixin unas orellas cargoladas com los pámpols de tardor, uns ulls ensorrats dintre de las órbitas, que ara mateix penso que miraré pèl clatell; acompanyat d' un coll prim, com lo fil d' una existencia errant; bras-

sos com flautas, camas com un joch de bitllas, y una colecció de costellas que se semblan a n' aquells ossets d' acompanyar cansons aragonesas.

¡Divuit anys! Quina vidassa: y aixó que tot just es lo preludi. ¡Ah... ah... aaaaay! Quins badalls!... ¿Un altre? Té, donchs, empassat aquestas creus y aliviat, ¿sens?

¡Quinas ombras! aixó es un gust ab aquesta fresqueta. Després vinguin a dir que aixó no es vida; y encara aquell m' aconsellava que trasladés lo meu domicili al altre part de «Can Tunis» ab una pistola de dos canons! Cá barret, estich més bè a n' aquesta bandida: 's disfrutan més bonas vistas. ¿Veus? mira Barcelona, té, guayta... Ah... aaa... ¡Ja hi tornem? ¡Miracle!

No crech pas que siguin de gana perque ja l' he aburrida; serán de son. Vaya, té, hasta 'ls budells me roncan... Ay, are me 'n anava del rotllo.

Donchs si, com deyam, es millor per aquest cantó ¿veus? mira 'ls barcos com s' hi gronxan ab aquell meneyo, y 'ls campanars de las iglesias com destacan sobre 'l fondo dels terrats. Vaja, ves, tórnaten al hit y conta ho a la tia.

Que perque pateixo gana? Psé, que sabs tú lo qu' es amor. ¡Cóm si fos una cosa noval! Mira aquest, vaya ves, que encara no sabs ab que te has de veure.

Si, home, m' enfadan aquestes que venen ab aquestes escrupols després que saben que un hom no pot ferhi més.

¡Qué soch asel Veyam ¿per qué disputo tot sol? No, no, ja deya 'l pare que may seria res y ho endevinava.

Quan comenso ab las mévas discussions a fer lo pró y 'l contra de una cosa que 'l mateix temps d' estimarla l' aborreixo, segons lo calor ab que m' ho prenc, fins hi ha vegadas que 'm trenco 'l respecte a mi mateix y perdént l' oremus m' hi faria a cops de puny si no que més de quatre cops me deixo per lo que soch.

Té, no puch sortir de l' enveja; hasta 'l Sol me pren la mica d' ombra que 'm quedava y 'm persegueix pitjor que 'l sastre.

Donchs ja veurás, cambiém de puesto.

A ja ja, aixó es un' altra cosa.

Mira 'l barret. Posat mitj de gayrell fa un tipo de tant se me 'n dona, que se sembla a mi. ¡Qué te 'n he fet patir d' engunias noy! Pren paciència, que tú ets la preda més vehina dels meus pensaments y ja saps lo que passa.

¡Ay senyor! Sembla impossible que una solapa de levita tan suada abrigui un cor tan sensible. Però que hi farém: no cal pas que citi aquesta *pessa* ó aquella altra, perque lo que toca per *solfas* semblo una ópera atrotinada y si bé 's véu que la lletra es dolenta en cambi la música no deixa de ser *trista*.

Veyám, passém revista de butxacas; ja sé que son més netas que la mèva conciencia; pero de vegadas per descuyt, podria haberhi quedat un ral. Però ¡cá! No n' hi ha cap que 's prenga la molestia de recrearsi un quart.

Teniu, veyeu si no fa riure: fico 'ls dits per l' obertura corresponsent y 'm surten a pendre 'ls ayres per un' altra. Es clar, com que no serveixen, sempre están tancadas, no s' hi déu poder viure de romátich, jo, ja ho veig.

¡Hola! ¿qu' es aixó? ¡Ah! 'l porta-monedas, un trasto inservible, un que havia estat en una casa de senyors y a la quenta cansat d' estar bè, ha vingut a viure ab mi. Si, noy: ja ho véus, todas las monedas l' han aborrit, la pell de las tévas bossas es més arrugada que la del meu ventre. Veyám, deixat ficar los dits a la boca si tens malicia. Caram, que 'n vas de fort de mollas.

Manoy quina boca que badas, semblas jo quan badallo, pero jo a lo menos m' alimento de *creus*, que tú dejunas de *caras*. No, no; creume, certs desarreglos de ventrell portan mals resultats; ab aixó no fassas bromas, sino 'm veuré obligat a separarme de tú per un may més.

Ay Senyor, quan penso que a casa m' havia vist tant bè y que per una mala inteligencia mèva 'm trobo rompudas todas las hostilitats ab qui tant amigablement recompartia las alegrias (quan ne portava la butxaca plena) y que per lo meu mal cap, are 'm trobo sense un clau.

Però res ¿Qué 'n trech de repassar los fulls de la mèva historia si tot son castells en l' ayre, formats per la imaginació, que quan lo dupte bufa, 'ls fa caure altra vegada al meus peus. ¿Que 'n trech d' encapararme?

¡Cert! Quan ho agafo per termes serios y 'm veig las bonas y las malas, una febra se apodera de mi: 'ls nirvis se 'm posan tibants com las cordas d' una guitarra, y ab aquesta reunió de contrarietats, lo cervell me bull, y com si hi fos de massa, sembla que vulguí destapar la closca per anarsen; lo cor funciona ab mandra; las camas fan lo maleix; y tot jo estich sumit en una huelga que 'm portará a 'l Hospici.

Déu ser tardot. Lo Sol vá girant. Aviat serán las dotze, hora fatal en que tots los *mortals* de gana se 'n

pensan una; pero jo es inútil que 'n pensi cap, perquè ja hi perdut totes las coneixensas: los amichs se separan de mi com si 'ls fes por. En hora bona, tampoch podrá dir ningú que 'ls companys me perden.

Tantas vegadas que per vanitat ó per vergonya he fet malaverany de cosas que, a tenirlas, a horas d' ara posaria mitjas-solas y ta ons a la gana que 'm desperta.

Estich cansat de somiar pá. Totas las nits las passo atrafegadas, ja somiant que 'ls acreedors m' empaytan, ó bè sia ilusionantme una bullanga, que déu ser la dels budells, en la qual jo hi faig barricadas ab talls de llangonissa.

De fonda no 'n passa cap de desaparcebuda pèl mèu olfato; totes van a corre-cuyta; ni ab carril.

¡Ab! mentres los mèus intestinos pasin ab tal mal govern, res es d' estranyar que la patria se 'm perdi.

La son tracta de convence al ventrell, mentres la debilitat vá guanyant terreno.

Tinch gana: las forsas me faltan, no tinch alivi. la idea de suicidarme m' horripila, dihen que fa cobart, y la veritat, jo no tinch prou valentia.

¿Cóm acabarà aixó?—¡Tristíssimament!

¡¡Ah... ah... ah... a!!! Un badall; acabat d' aquest un altre, y fins l' últim. Després la solució será un epítafi.

ARNAU.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

La calor comensa a apretar y 'ls teatros del interior van tancant las portas, mentres las companyias que 's quedan se 'n van a pendre 'ls ayres del Passeig de Gracia.

Dimecres vá posarse en escena en lo Liceo l' ópera de Gounod *Romeo é Giulietta*. Es casi desconeguda del públich: porque si bè a l' any 36 vá representarse era com are cap als últims de la temporada y la calor no vá deixarla sentir. Es una producció que té alguns fragments inspirats; però que no arriba al *Faust* ni de cent lleguas. No obstant si 's posava en millor condicions, probablement quedaria de repertori.

Pèl mateix teatro vá passar com un metéoro M. Verbeckini, prestidigitador y magnetisador de Paris. Es un artista bastant regular, que si hagués tingut habilitat per reduhir y estrenye l' immens local del Liceo, hauria produhit molt més efecte.

La companyia del Circo torna a trasladarse al *Bon Retiro*. Los propietaris de aquest local per are s' han desenganyat de fer bistechs, y optan per las funcions líricas a càrrech de 'n Perelló. S' anuncia una varietat d' espectacles sorprendent: ópera, funcions dramáticas per en Rossi, després opereta, y per últim fins se parla de 'n Gayarre. Podria molt bèn ser: a n' en Perelló 'l crech capás d' aixó y molt més.

La companyia de 'n Mario está a punt de trasladarse al teatro nou de *Novedades*. Mentres tant continua donant gran varietat als espectacles. Entre las obras de la semana s' hi conta *La escuela del matrimonio* de Bretón de los Herreros. Es una producció antiquada, molt artificial, pero desarrollada ab acert y escrita ab aquella facilitat pasmosa que brilla en totes las obras del cèlebre Bretón. Una observació: si la companyia de 'n Mario vestís aquesta producció segons las modas del any 40 al 50, faria de més bon veure.—Dimecres, a benefici de 'n Romea, vá reproduhirse 'l *vaudeville «Cabeza de Chortito»* que fá riure més que las pessigollas.

Vico ha alcansat un immens triunfo representant *La Carcajada*. Tant l' actor com lo públich estavan vivament emocionats, es ablinte de l' escena a la sala magnéticas corrents de viu entusiasme. En lo més fort de l' ovació, Vico s' adelantá fins al prosceni, consagrando un tribut de respecte y carinyo al seu mestre D. Joseph Valero. Impossible descriure l' efecte conmovedor que vá produhir aquest noble rasgo de agrahiment y de carinyo.

La Mendoza Tenorio en la nit del seu benefici pogué apreciar si son verdaderas las simpatias de que gosa aquí en la seva ciutat natal. Teatro ple, regalos preciosos de doyo y aplausos a desdir. La beneficiada a més de representar magistralment *La Mariposa* y *La casa de campo*, llegi una poesia catalana de 'n Frederich Soler ab entonació adequada y un accent molt castís. Ab aixó demostrá que no ha deixat de ser catalana de cor la primera dama que avuy conta 'l teatro castellá.

La companyia del *Español* s' ha despedit del públich. Ab motiu del benefici de la dama-jove senyoreta Fontova, vá estrenarse una xistosa pessa original del seu pare D. Lleó, titulada *Vuits y nous*, que sigué justament aplaudida.

També s' ha despedit del públich la companyia del *Tivoli* que tant bona campanya ha fet aquest hivern.

Cada cosa al seu temps: l' istiu vol espectacles frescos. Per tal motiu tindrem al *Español* la companyia de 'n Cereceda y al *Tivoli* una companyia cómica dirigida per en Sanchez de Castilla y una gran companyia de ball.

Al *Teatro Lirich* lo dia primer de Juny comensa una série de funcions la *troupe* francesa de la Chaumont, que 's segons dihen lo que hi ha que veure. Un treball *parisien pour sang*.

Una companyia de la qual forma part en Zamacois, y que passa per ser una de las que tenen més *sandunga* de tot' Espanya inaugurarà 'l teatro nou del carrer de Vergara.

Ab aixó ja veuen quin istiu se 'ns prepara. Francament, los que se 'n van a passarlo a fora no saben lo que 's pescan.

N. N. N.

COSAS DEL MON.

Sens fer testament morí un de fortuna molt grossa; y 'ls fills, sent majors d' edat varen partirse las doblas.

La viuda, quedá sens res; y los seus fills, l' hi demostran; qu' estant d' ella ressentits, de casa la treuen fora.

Aquesta, esta ab gran miseria y en la soletat sols gosa; mentres sos fills, per tiberis, a trotxe y motxe derrotzan.

¡Qué hi farém, cosas del món, quan uns riuen altres ploran!

A la plassa de farinas vá fé un senyó una gran compra; y al ser lo dia de pago la caixa sens diners troban.

Los acreedors s' ajuntan; lo cinquanta per cent cobran y las facturas l' hi firman com si lo deute fós fora.

Avuy aquest senyó, es rich, y en l' aristocracia forma; mentres sos acreedors casi bè de gana moren.

¡Qué hi farém, cosas del món, quan uns riuen, altres ploran!

Dos senyors americans d' una inmensitat de doblas, varen jugarse fa poch sa gran riqueza a la bolsa.

Al cap d' una ó dos semanas, vingué una baixa tant forta, que 'l que jugava a la puja va tornarse del tot pobre;

y 'l que jugava a la baixa, la sort sa riqueza dobla; l' alegría, en son cor nia;

l' altre, trist, baixá a la tomba.

¡Qué hi farém, cosas del món, quan uns riuen, altres ploran!

Si vos tinguéis d' explicar punt per punt, coma per coma, tot quant passa, ni ab cent anys podria escriurelas totes.

Dich cent anys, ni tant sol mil, porque sovint n' hi ha de novas; y mentre 'l mon será mon, passarán aquestas cosas.

¡Impúdica societat que fas sempre 'l carnestolts! ¿quan poserás punt final als fets que tant té deshonran?

¡Qué trist es l' antich refré: quan uns riuen, altres ploran!

M. FIGUEROLA ALDROFÈU

ESQUELLOTS.

Lo rector de Sardanyola tractava de imitar als frares: no tenia diners y volia fer obras.

Perque un rector no s' apura per tant poca cosa. ¡Diners! Si ell no 'n té ja 'n tenen los feligresos. Lo rector no es ambiciós y 'ls vá demanar 100 duros.

Però 'ls feligresos van respondre que no n' hi havia de fets, y 'l rector de Sardanyola llavors, fora de sí, vá enjegar un sermó tractantlos de avaros y de mals cristians y amenassantlos ab una tremenda pedregada.

En efecte, pochi dias després, una pedregada devastava totes las vinyas del terme, y 'l poble en pés dava al rector la culpa de aquesta desgracia.

L' hi dava la culpa; pero no l' hi dava 'ls quartos.

Si tal es lo poder del rector de Sardanyola, veyám perque en loch de fer caure pedra, no feya caure dobles de cinch duros?

Dintre de la tanca del monument a Colon s' hi han tornat a trobar cartutxos de dinamita.

Ja es la tercera ó quarta vegada que 's troban cartutxos per l' istil dintre de la tanca del monument.

¿Qui será 'l culpable? Raciociném. ¿Qui pot ser? Ja ho tinch: ó l' indio de algun xocolater per venjansa

contra 'l descubridor de América, ó bè un conservador per enveja de la seva gloria.

No pot ser ningú més.

L' ajuntament es saladíssim.

Necessita quartos y en substitució de 4,970 obligacions de la Ciutadela que valen 497.000 duros, y que no han pogut ser colocadas, emiteix 10.000 títols de deuda municipal que valen 1 milió de duros, receptant a la ciutat una sangria anual de 31.800 duros de interessos:

¡Pobra Pubilla! Vosté tant bona minyona y 'ls que la festejan tant mal gastadors!

Una gran noticia: es del Brusi:

«Segun se nos ha manifestado, en la procesión de la Catedral, además del gremio de carpinteros, llevará también música la bandera de San Cristóbal del Regomir.»

Diguin, ab franquesa ¿no s' entusiasman?

* *

Y vajin llegint:

«También el Sr. Herce llevará su pendón en una de las procesiones del Corpus. Ha aceptado el de la parroquia de Nuestra Señora de las Mercedes.»

No hi faltan sino dos cosas!

Per cordons del pendó una corda.

Y per cordonista en Rubau.

A Villareal (Valencia) l' arcalde no vá permetre de cap manera que la música dongués una serenata a un conegut republicá, vehi de aquella població.

Y la música va revenjarse.

Pochs dias després se celebrava en aquella localitat la festa de Sant Pascual Bailón, y la música vá negarse a tocar a pesar de tots los mandatos del arcalde.

Y aixó que Sant Pasqual Bailon potses es lo Sant del cel més aficionat a la música!

Al últim, dissapte y diumenje van celebrarse las carreras que s' havian sospés per causa de la pluja.

Molta animació sobre tot en las tribunas y en la *pelouse* destinada als carruatjes: molt luxu y unas donas, que jo no sé 'ls caballs com corrian.

Jo al puesto d' ells, cada cop que hauria passat per davant de la tribuna, m' hauria plantat en sech, per veure tant bè de Deu.

* *

Las dos corridas de toros van estar també molt concorregudas. En la primera especialment la plassa estava a curull.

Sense ser dugas corridas de primer ordre, van deixar bèn satisfeta a la concurrencia.

En Lagartijo 'l segon dia especialment, vá recordar los seus millors temps.

En Guerrita es lo banderillero més *pinturero* que ha trepitjat may cap plassa de toros. ¡Y ab quin garbo clava las banderillas!

Una morena que seya al mèu costat me deya:—Vaya que per un xicot com ell, me 'n deixaria clavar un parell sense vacilar.

Fins lo Sabaté vá tenir una ovació, tant que 'l públich vá demanar que toqués la música.

Havia posat una pica sense caure, lo que li sucsehia per primera vegada a la vida.

'Ls que no cregan ab miracles, poden estar segurs de lo que 'ls dich. Jo hi era.

Diu lo *Diari de Barcelona* (a) Brusi en lo seu n.º 6177 edició de la tarde d' el dia 20 corrent en la primera página: «Al pasar y ver un carretero por frente de una barraca del paseo del Cementerio, dió un golpe con la tralla a una gallina que por allí corria y la mató. Cogiola y se la metió en el pecho, mas fué visto y detenido por los municipales, que lo condujeron al juzgado con el cuerpo del delito.»

¿Qué dirá l' humanitat?

¿Qué dirá l' Europa entera?

¡Morta allí a la carretera!

¡Adios... la tranquilidad!

No sé lo que vosté opina

Ni entench lo que 'l mon pot dirhi

¡Ay! Han mort una gallina

Pèl camí del Cementiri!

Ya veig a en Bismarek furios....

Ya veig a en Grevy esbarat,.....

Veig l' Humberto tremolós...

Y... ¡Adios, la tranquilidad.

L' Inglés arman sarracina

Y 'l Rus més tibit qu' un ciri.

Perque han mort una gallina

Pèl camí del Cementiri!

Sort qu' en Cánovas medita

Y obra ab prudencia y pausat,

Perque sinó, ¡Santa Rita!...

¡Adios la tranquilidad!

¡Quin trastorn! ¡Quina bronquina!

¡Quin escándol! ¡Quin deliri!

¡Ay! Han mort una gallina

Pèl camí del Cementiri!

P. P. y P.

Cullit al vol:
 —Peret, ¿qué no vás als toros?
 —Noy, impossible: no tinch un xavo.
 —Donchs, vaja, si aquesta tarde no tens ahont anar jo 't convidó a veure una lutxa de fieras.
 —Ahont?
 —A casa.
 —A casa tèva?
 —Sí, home, sí; vina ab mí y veurás com posan san-goneras a la mèva sogra.

Stagno no vá voler venir a Barcelona, apreciant més los quartos y 'ls aplausos de Paris que 'ls nostres.
 ¡Quí sab! Tal vegada hi havia un fondo de zelos de 'n Gayarre.
 Vá quedar-se a Paris, y 'ls cartells ván anunciarlo com a *célebre*.

—¡Una celebritat avants de que nosaltres lo sentim! deyan los francesos. Are ho veurém.
 Los de Paris creuen que las celebritats s' han de anar a adquirir en aquella capital. Ells tenen lo sello. Sense 'l sello de Paris tota celebritat es fraudulenta.
 Aixís s' hò pensan y aixís ho practican.

Resultat, que 'l Stagno no ha pogut cantar més que una funció y mitja.
 Lo *Rigoletto* no vá poder acabar-se, no per culpa d' ell certament; pero 'l *Barbiere* vá acabar-se de la manera més freda.
 Tant, que algun periódich aconsella al Stagno que se 'n vaja a cantar en poblacions de segon y tercer ordre, segur de que allí encara l' aplaudirán.

L' Stagno no vá voler venir a Barcelona.
 ¡Justo castigo a su perversidad!

¡Si tenia rahó en Ruiz Zorrilla quan tractava de incautar-se dels tresors de las iglesias!
 Lo cabildo de Zaragoza s' ha venut per vuit mil duros alguns tapissos del temple del Pilar brodatos en seda plata.
 Vostés dirán:—Se 'ls devian vendre per necessitat: seria necessari fer obras y no tindria fondos.
 No senyors: segons un periódich de aquella ciutat, dels vuit mil duros procedents dels tapissos, n' ha comprat titols del 4.
 Los tapissos son obras d' art que fan goig.
 Pero 'ls titols del 4 douan interés.
 ¡Viva la fé y 'l quatre per cent!

QUENTOS.

Un senyor tè *spleen*.
 Lo seu criat está mirant a través dels vidres del balcó, y diu:
 —Senyoret, are ve 'l senyor Arnau.
 —¡Vaya un home fastidi s...! Ves a obrir y digali que hi sortit, que soch a la torre.

Trucan a la porta: lo criat vá a obrir.
 —¿Lo senyor? pregunta 'l Sr. Arnau.
 —Ay, ha sortit, es a la torre, respon lo criat.
 —¡lavors, diguili que hi vingut.
 Lo criat ab molta senzillés:
 —Ja l' hi he dit.

Un home que té alguns enemichs se casa ab una dona hermosa y molt coqueta.
 —¡Quina sort! ¡Una dona tant caya! ¡Mal enguanyada per ell! diu un envejós.
 —Déixal casar, respon un altre: aixó es lo que jo volia, que 's casés ab una dona guapa. 'Ns venjarém.

Un po'itich que cambia de ideas com de camisas, preguntava a un indiferent:
 —¿Quina opinió política professa vosté D. Cristófol?
 —¿Qui jo? Cap.
 —Home, home, miri qu' es convenient y patriótic tenirne una.
 —Aixó ray, dónguime'n vosté alguna de las que l' hi sobran.

Se confessava un gitano andalús, y al preguntarli 'l confes si sabia la doctrina cristiana, vá respondre:
 —De corria padre, entre osté pa aonde quiera.
 —Vamos a ver: ¿Cuántos dioses hay?
 Lo gitano després de pensarshi una estona:
 —Cuarenta.
 —¿Cómo...! ¿Es posible que te presentes en este estado de ignorancia? No hay más que un Dios único y verdadero.
 Lo gitano tot compungit:
 —¿Uno?... Jesús Maria y José, ¡qué reducía se ha quedao esa pobretica familia!

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

M' agrada molt la *Total*
 puig a mes de serne hermosa
 prima una cosa graciosa
 y un caràcter molt formal.
 Aixís es que no 'm fá dos
 de lo qu' en públich s' esmersa
 puig en quant jo estiga *tersa*
 prompte 'ns casarém tots dos.

DEUHET DE REUS.

II.

—Lo paraygua que he comprat
 ja té una *dos hu* Estebet.
 —Més qui dimoni li ha fet?
 —Una *tol* l' ha foradat.

ROSITA DE REUS.

SINONIMIA.

—¿Quina *tot* tocs *total*
 qu' estás tant atrafegada?
 —Una *tot* que l' ha espallada
 lo mèu cusinet Eudalt.

NAS DE PUNTA INGLESA.

CONVERSA.

—Mira Bonifaci ¡ja sabs qu' hém anat al teatro ab la Leonor?
 —Macatxo, si ho sè venia. ¿Y quina funció han fet?
 —Rumia qu' entre tots dos ho havém dit.

UN BARCELONETI.

TRENCA-CLOSCAS.

MARÍ POSÉU LA CALS DE...
 Formar ab las anteriors lletres lo nom de una població de Catalunya.

J. P. DE VIDRERAS.

LOGOGRIFO NUMERICH.

1 2 3 4 5 6.—Nom d' home.
 2 3 6 4 1.—Lo que fa un cuyner.
 4 1 5 6.—Una roba.
 5 6 1.—Parentiu.
 4 6.—Nota musical.
 1.—Vocal.

PATONA Y POLE ROS.

ROMBO.

Omplir los pichs ab lletres que llegidas vertical y horizontalment, digau: 1.ª ratlla, una consonant; 2.^a una part del cos humà; 3.^a una mida en plural; 4.^a nom propi; y 5.^a consonant.

UN CRISTIÀ.

GEROGLIFICH.

X

I

:

X X

OR

LI LI LI.

MARTÍ ROCA Y R.

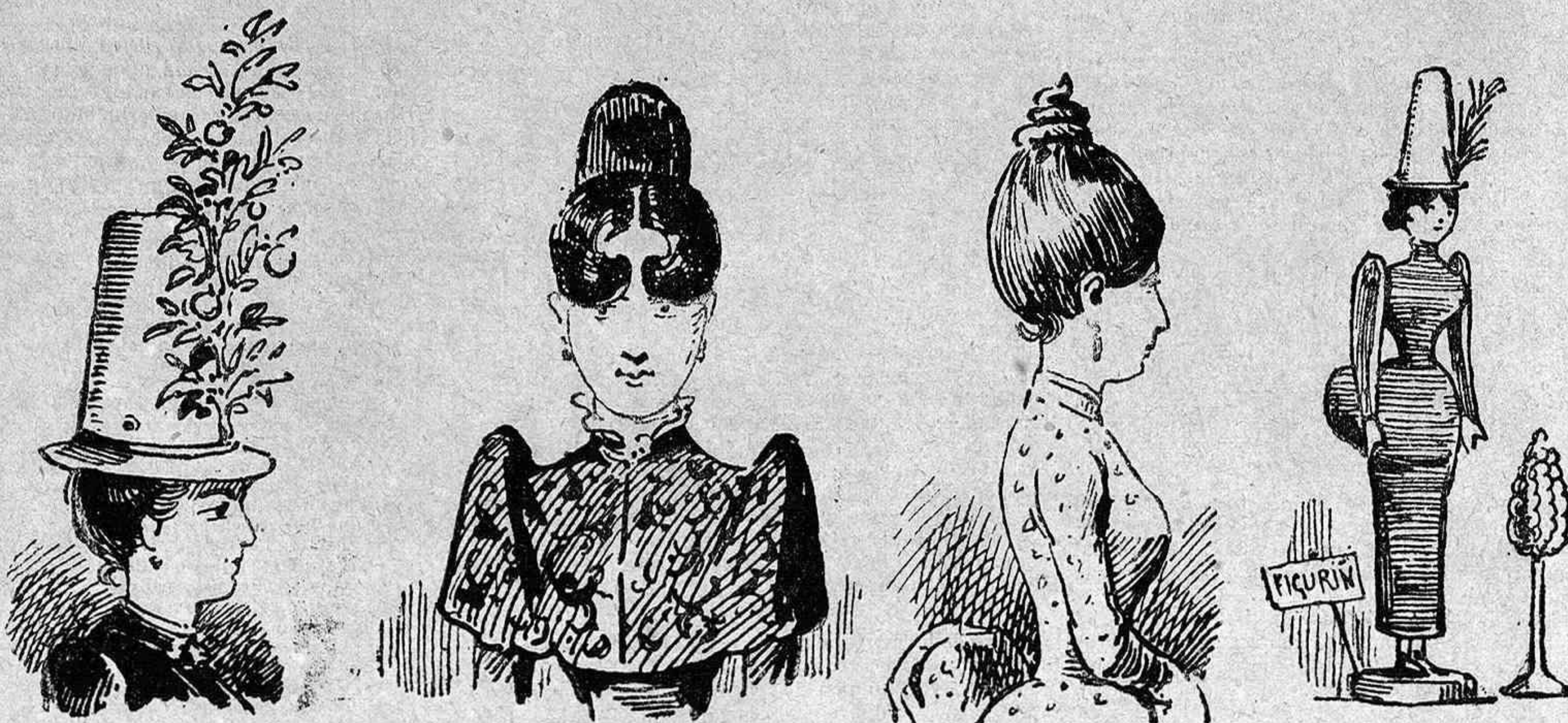
SOLUCIONS.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- XARADA 1.ª—*Se-re-no*.
- Id. 2.ª—*Mi-ra-da*.
- SINONIMIA.—*Rosa*.
- TRENCA-CLOSCAS.—*Ricardo*.
- LOGOGRIFO-NUMERICH.—*Modesta*.
- TERS DE SILABAS.—
 MA RO MA
 RO SE TA
 MATA RÓ
- CONVERSA.—*Mona-Mico*.
- GEROGLIFICH.—*Per nius als pinás*.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

ACTUALITATS.

Las modas de la estación.